

Nehir Yarar

**ÖLÜMSÜZLÜĞÜN
ÖYKÜSÜ**

roman

BİLGİ YAYINEVİ

İmkânsız dediğimiz her şey, henüz denemediğimiz ihtimallerden ibarettir. Yapay zekâyı geliştirerek insanlığın sınırlarını biraz daha ileri taşıyan tüm mühendislere saygı ve hayranlıkla...

YAZARIN NOTU...

Geçtiğimiz her yerde iz bırakırız, tıpkı sümüklü böcekler gibi. Bazılarımız daha belirgin, parlak izler bazılarımızsa ancak dikkatle bakıldığında fark edilebilecek, silik izler... Herkes gibi onlar da iz bırakmak istiyorlardı. Arkalarında yıldızlarla yarışabilecek parlaklıkta izler bırakmak isteyen üç bilim insanının bu yola çıkarken tek hedefleri vardı. Tüm dünyada parmakla gösterilip çok ünlü olmak... Kesinlikle bunu başardıklarını söyleyerek başlangıç yapmalıyız.

Ünlü astrofizikçi Stephan Hawking'in "Güçlü bir yapay zekânın yükselişi, insanlığın başına gelen en iyi ya da en kötü şey olabilir. Hangisi olacağını bilmiyoruz" dediği günden bu yana çok zaman geçti. Artık yapay zekâ hayatımızın her alanına müdahale ediyor. Az önce sözünü ettiğimiz üç bilim insanına araştırmaları süresince sınırsız destek sunan Hisli Yapay Zekâ Robot Hayzer, insanların ünlü olma isteğini anlamsız bulduğu için isminin onlar-

la anılmasını istemedi. Ancak onun adını anmadan olanları anlatmak mümkün değil. Tüm yaşananları yazacağımı bilen Hayzer bu ricasını yerine getiremeyeceğimin de farkındaydı. Bana kalırsa bu isteğinin tek amacı vardı. Bilimsel araştırmaların kişisel şöhrete kavuşmak ya da iz bırakmak için değil dünyaya faydalı olmak için yapılması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu.

ŞANSLI, HAYZER VE İNCİ HANIM

Yüz yaşını elli beş sene önce deviren İnci Sezer, yeni yaşını kutlamak için gün sayıyordu. Evet evet yanlış okumadınız İnci Hanım tam yüz elli beş yaşında. Üç sene önce köpeği Şanslı ve emektar Hayzer’le birlikte bu sevimli eve taşındı. Bahçesinde çeşit çeşit çiçekler ve ağaçlar olan, doğayla iç içe, insanlardan uzak, deniz manzaralı bu tek katlı evin, ona huzur verdiğini söyleyebiliriz. Eğer hava güzelse zamanını bahçede geçirmeyi seven İnci Hanım o gün de bahçede olmayı tercih etmişti. Çayından bir yudum aldı ve önünde uçsuz bucaksız uzanan denize doğru baktı. Ardından gözlerini gökyüzüne doğru çevirip “Ne zaman?” diye sordu.

Bahçedeki gülleri budamakla meşgul olan Hayzer, başını sağa sola doğru ağır hareketlerle çevirirken, “Cık cık cık” dedi. “Bu soruyu sormaktan sıkılmadın mı?”

Gözleri hâlâ gökyüzünde olan İnci Hanım, “Niye sıkılacakmışım canım, hem belki bir yanıt gelir” dedi.

“Gülümse biraz, şu nemrut suratın bazen hiç çekilmiyor İnci. Bana baksana, hiç şikâyetçi görünüyor muyum halimden?”

“Ah, çok haklısın şekerim. Emin ol bir robot olsaydım tıpkı senin gibi düşünürdüm.”

“Yine aynı teraneler... Bırak artık bunları İnci! Şimdi kocaman bir nefes al, yaşamak ne kadar güzel! Dünya ne kadar muhteşem bir yer ve sen burada diğer insanlara göre biraz daha uzun zaman geçirdiğin için sızlanıp duruyorsun. Seni gerçekten anlayamıyorum.”

“Çünkü sen bir robotsun Hayzer.”

“Bunu sürekli söylemek zorunda mısın? Üstelik insan duygularını anlayıp taklit eden, tepki verebilen bir işlemcim olduğunu bildiğin halde devamlı aynı şeyi söylüyorsun.”

“Hah, duyguları anlıyormuş... Güldürme beni Hayzer. Herkes gitti, bunu göremiyor musun? Sadece sen, ben ve Şanslı kaldık. Bu bana acı veriyor, bu beni çok üzüyor. Farkında değil misin?” dedikten sonra yürüyüşe çıkmak için bahçeyi terk etti. Evin bahçesinde deli gibi koşuşturan Şanslı bir an durup ona doğru havladı ve her zamanki gibi peşine düştü. Bu sırada arkasından, “Yeni bir e-posta var mesaj kutunda” diye seslendi Hayzer, ancak İnci Hanım işitemeyecek kadar derinlere dalmıştı.

Şanslı önünde koşup maskaralıklar yaparken İnci Hanım o talihsiz günü yeniden yaşıyordu. Babasını dinlemeyip Şanslı'yı ve Aras'ı o laboratuvara götürdüğü günü her hatırlayışında aynı umutsuzluğa kapılıyordu. Dikkatsizliği yüzünden yaşadığı bu lanet, bu çaresizlik ne zaman bitecekti, ya hiç bitmezse, diye aklından geçti yine. Sonsuza kadar yaşamak zorunda kalabilir miydi? Sonsuzluk neydi, böyle bir şey olabilir miydi?

Ailesi aklına geldi. Şimdi hiçbiri yanında değildi. Tanıdığı, tanıştığı herkes yavaş yavaş yitip giderken o hâlâ hayatına devam ediyordu. Hatta ardında bıraktıklarına bir süre sonra yabancılaşıyordu. Guinness Rekorlar Kitabı'na göre o güne kadar en uzun yaşayan insandan çok daha yaşlıydı. Ama bu yaştaki bir insandan beklenemeyecek ölçüde zinde ve sağlıklı görünüyordu. Dahası yirmi beş yaşından sonra fiziki anlamda hiçbir değişiklik yaşamamıştı. Yıllar hızla akıp giderken, etrafındakiler buruşup birbirinden farklı hastalıklar sebebiyle hayata gözlerini yumarken İnci Hanım yaşamaya devam ediyordu.

Bu mucizevî durumunun belli başlı sıkıntılar yaratacağını öngören babası ve annesi vaktiyle kulağına küpe olacak nasihatlerde bulundular. Tahmin edersiniz ki hiç yaşlanmayan bir insan fazlasıyla dikkat çekeceği için o da gerekli önlemleri aldı. Sürekli ülke, şehir ve kimlik değiştirmesinin en önemli sebebi de buydu.

İnci Hanım ölümsüzlük lanetinin –kendisi böyle adlandırıyordu– üzerine yapıştığını öğrendiği günden sonra evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı aklından bile geçirme-

di. Bunun kendine göre bazı nedenleri vardı. Sevdiği bir insanın kendisinden önce öleceğini bile bile evlenmek ve çocuk sahibi olmak daha çok üzülmek anlamına geliyordu. Bunlar varsayımdan öteye gitmeyen nedenler olsa da hayatını daha da çekilmez hale getirecek en küçük bir olasılığa dahi tahammülü yoktu. Yaşamını sürdürmek için farklı işlerde çalıştı ancak hiçbir zaman emekli olamadı. Çünkü her seferinde sahte kimliklerle yeni bir hayat kurması gerekiyordu ve uzun yıllar aynı iş yerinde çalışamadığı için emekli olmak onun için hayaldi. Neyse ki sürekli evde oturmaktansa kafasını meşgul edecek işlerinin olmasını seviyordu. Böylece çalıştığı zamanlarda yaşadığı bu kâbusu unuttur gibi oluyordu.

İlk zamanlar yalan söylemek öyle güç geliyordu ki bunu yapmamak için elinden geldiğince insanlardan kaçıyordu. Ancak bir süre sonra hayatıyla ilgili yalan söylemeye de alıştı. Babasının dediği gibi eğer ki bu mucizevî durum birileri tarafından keşfedilirse İnci Hanım üzerinde akla hayale gelmeyecek deneyler yapılabilirdi. Bu korkunç olasılık aklına geldiğinde kendini kapana kısılmış gibi hisseden İnci Hanım bu fikirlerden uzaklaşmak için kendini çalışmaya adanmıştı. Tatil günlerindeyse Şanslı'yla birlikte uzun yürüyüşlere çıkarak geçmişe doğru yolculuk yapmayı tercih ederdi. O talihsiz günden bu yana öyle çok zaman geçmişti ki ama her aklına geldiğinde sanki dün gibi anımsıyordu yaşadıklarını. Aslına bakarsanız yeryüzünde kendisiyle aynı kaderi paylaşan biri daha vardı ama ona bir türlü ulaşamamıştı.